

ΤΑ ΔΥΟ ΚΟΜΜΕΝΑ ΑΝΘΗ

Των Εμμανουήλ Αμίρη, Ελεάννας Λουκοπούλου, Βαρβάρας Χαραλαμπίδου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΙΟΛΗ
- B) ΆΛΕΞ
- Γ) ΖΗΝΑ

Στο σπίτι της οικογένειας.

Η Ιόλη, 13 χρόνων, με κοντό καστανό μαλλί, φοράει ανδρική ζακέτα και βραχιόλια, κάθεται μόνη της στο κρεβάτι του δωματίου της, στην αριστερή μεριά της σκηνής. Έχει έναν ηχογράφο στο κομοδίνο της. Πατάει το κουμπί και ξεκινάει η ηχογράφηση.

ΙΟΛΗ:

Αγαπητό Ημερολόγιο, πάντα ένιωθα ότι ένας μεγάλος πόλεμος έχει ξεσπάσει ανάμεσα σε μένα και τη μαμά μου. Ξεκίνησε από τότε που ήμουν μικρή, αλλά τώρα όλο και αγριεύει. Δεν είχαμε ποτέ την αγαπημένη σχέση μάνας-κόρης. Κάθε φορά που την έψαχνα, δεν μπορούσα να τη βρω. Μια κραυγή βοήθειας προσπαθούσα να βγάλω, αλλά δεν με άκουγε. Ποτέ μου δεν είχα κάποιον να εμπιστευτώ και να του μιλήσω για όσα με βασανίζουν, εκτός από έναν άνθρωπο, τον αδελφό μου. Όταν ένιωθα εγκλωβισμένη, μπερδεμένη, λες και ήμουν μόνη στον κόσμο, το μόνο που με ηρεμούσε ήταν μια αγκαλιά από κείνον. Όμως, τώρα νιώθω λες και δε με βλέπει πια, λες και δεν μπορεί να καταλάβει τη βοήθεια που χρειάζομαι από εκείνον. Νιώθω αποξενωμένη, από τον ίδιο μου τον αδερφό, μετά από τόσες όμορφες στιγμές που ζήσαμε μαζί. Απ' την μάνα μου ούτε μια καλή στιγμή δεν μπορώ να θυμηθώ. Πάντα μέσα στη γκρίνια, την ανευθυνότητα και... το ποτό.

Τώρα... αντρικό πρότυπο στη ζωή μου δεν είχα ποτέ. Ούτε που μπορώ να αναγνωρίσω τον πατέρα μου, εάν τον έβλεπα σε φωτογραφία. Το μόνο ίχνος από εκείνον είναι τα γράμματα που μας στέλνει μια στο τόσο. Δεν ξέρω γιατί, αλλά ακόμα και αυτή η ελάχιστη σημασία που μας δίνει, με κάνουν να πιστεύω ότι με αγαπάει πραγματικά. Αν κι ο αδερφός μου έχει αντίθετη γνώμη. Τέλος πάντων! Νιώθω σαν την τρελή που μιλάει σε τοίχο, αλλά, εκτός από τον αδερφό μου, φίλους για να μιλήσω δεν έχω. Δεν ξέρω πώς να πλησιάσω τους συμμαθητές μου στο σχολείο. Πάντα πίστευα ότι ήμουν ένα πρόβλημα στην ζωή τους. Έχω καταντήσει πια ένα πρόβλημα για τους γύρω μου. Μόνο η μουσική και το τραγούδι με έχουν σώσει. Χωρίς αυτά δεν ξέρω τι θα είχα απογίνει. Έτσι απλά, ένα τραγουδάκι μπορεί να μου αλλάξει εντελώς τη διάθεση, είτε αυτό είναι ροκ, είτε ποπ, είτε...

Το κινητό της Ιόλης χτυπάει πολύ δυνατά.

ΙΟΛΗ:

Πφφφ, ούτε λίγη ώρα για τον εαυτό μου δεν μπορώ να έχω.!

Ενοχλημένη σηκώνεται και πάει στο κομοδίνο της, κλείνει τον ηχογράφο, σηκώνει το κινητό της και κάθεται πάλι στο κρεβάτι της. Ο προβολέας εστιάζει στην Ιόλη.

Το σκηνικό αλλάζει στο δεξιό μέρος της σκηνής που είναι στο σκοτάδι και μπαίνουν άτομα για να βάλουν έπιπλα κουζίνας. Καθ' όλη τη διάρκεια η Ιόλη είναι καθισμένη πληκτρολογώντας στο κινητό της, ενώ ακούγεται μουσική (...). Μετά φεύγουν όλοι εκτός της Ιόλης και μπαίνει ο Άλεξ βιαστικά από τα δεξιά. Ο Άλεξ είναι 16 χρόνων, αδερφός της Ιόλης, με κοντό καστανό μαλλί και φοράει ρούχα δουλειάς σε καφετέρια. Κάθεται πάνω σε ένα σκαμπό και βγάζει το κινητό του τηλέφωνο.

Ο προβολέας εστιάζει μόνο στον Άλεξ και στον τοίχο, δείχνοντας εκεί την συνομιλία τους. Αναλόγως με το ποιος γράφει, ο προβολέας εστιάζει κάθε φορά στον ομιλητή.

SMS

ΑΛΕΞΑΚΟΣ

ΑΛΕΞ:

Να σου πω, τελευταία φορά που σου δανείζω τη ζακέτα μου ε; μόνο που δεν την έχεις καταστρέψει ακόμα, και την φοράς μόνο δύο μέρες...

ΙΟΛΗ

Έλα μωρέ Άλεξ κι εσύ, μην γίνεσαι τόσο δραματικός. Λίγο νεράκι έριξα μόνο!

ΑΛΕΞ:

Λίγο νεράκι σήμερα, λίγος χυμός αύριο, θα μου την φέρεις αγνώριστη! Τέλος πάντων. Επειδή βλέπω ότι δεν έχεις τα κέφια σου σήμερα, την βάζω πάνω στην καρέκλα σου. Εντάξει. Άντε, ετοιμάσου να κατέβεις σιγά-σιγά για φαγητό.

ΙΟΛΗ:

Τι έφτιαξες;

ΑΛΕΞ:

Ομελέτα. Μόνο αυγά έχει στο ψυγείο. Η μαμά από το πρωί έξω είναι κι εμένα δεν μου απομένουν άλλα λεφτά. Όλα σε εκείνη τα έδωσα.

ΙΟΛΗ:

Τι να σου πω, πραγματικά. Δεν βλέπεις πως ό,τι λεφτά κι αν πάρει τα ξοδεύει στο ποτό;

ΑΛΕΞ:

Και τι πρέπει να κάνω ρε Ιόλη, ε; να της πω ψέματα ότι παραιτήθηκα; Θα το πιστέψει;

ΙΟΛΗ:

Με το καθημερινό μεθύσι ξεχνάει ότι υπάρχουμε, η δουλειά σου θα την νοιάξει;

ΑΛΕΞ:

Κατέβα γρήγορα κι άσε την πολυλογία. Θα κρυώσει το φαγητό.

ΙΟΛΗ:
Εντάξει.

Η Ιόλη σηκώνεται από το κρεβάτι και νευρική βγαίνει από το αριστερό μέρος της σκηνης. Βγάζει εκεί τη ζακέτα. Σβήνουν τα φώτα και μπαίνουν άτομα για να βγάλουν τα έπιπλα της κάμαρας της Ιόλης βάζοντας έναν καναπέ και ένα τραπεζάκι στην θέση του.

Ακούγεται μουσική. Ο προβολέας εστιάζει στον Άλεξ. Εκείνος κάθεται για μία στιγμή σκυμμένος πάνω από το τραπέζι της κουζίνας. Παίρνει δύο πιάτα με φαγητό, περπατάει μέχρι το σαλόνι και τα αφήνει πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού. Τραβάει το σκαμπό για να καθίσει. Μετά μπαίνει η Ιόλη κρατώντας το κινητό της και κάθεται στον καναπέ χωρίς να κοιτάζει τον Άλεξ. Κάθονται έτσι χωρίς να μιλάνε για 5 ''.

ΆΛΕΞ:
Λοιπόν;

ΙΟΛΗ:
Λοιπόν τι;

ΆΛΕΞ:
Θα βάλεις καμιά μπουκιά στο στόμα σου ή έκανα τόσο κόπο για το τίποτα;

ΙΟΛΗ:
Αρχίσαμε πάλι...

Κάθεται ίσια, βάζει το κινητό της στην άκρη και πιάνει το πιρούνι της, κόβει ένα κομμάτι από την ομελέτα της και τρώει.

ΙΟΛΗ:
Ευχαριστημένος;

Ο Άλεξ δεν απαντάει. Αρχίζει να τρώει κι αυτός. Άλλα 5'' περνάνε σε απόλυτη ησυχία.

ΙΟΛΗ:
Μπορείς να μην είσαι και τόσο... μουντός κάθε μέρα, ξέρεις.

ΆΛΕΞ:
Ιόλη, μην αρχίζεις, σε παρακαλώ! Αρκετά προβλήματα έχω στο κεφάλι μου σήμερα.

ΙΟΛΗ:

Χα! Ωστε με βλέπεις σαν πρόβλημα, ε;

ΑΛΕΞ:

Έλα τώρα, ξέρεις ότι δεν το εννοώ έτσι...

ΙΟΛΗ:

Και πώς το εννοείς; Α! Για να μαντέψω! Μήπως το πρόβλημα είναι ότι μένουμε στο ίδιο σπίτι; Οι δουλειές του σπιτιού πέφτουν όλες πάνω σου, ε κακομοίρη; Λες κι εγώ δεν κάνω τίποτε! Ξέρεις πόσο αγάριστος είσαι;

ΑΛΕΞ: Κόψ' το.

ΙΟΛΗ:

Να κόψω τι; Ε Αλεξάκο;

Περνάνε 5'' σιωπής.

ΙΟΛΗ:

Ξέρεις, Άλεξ, νόμιζα ότι εσύ πραγματικά θα με καταλάβαινες. Τελικά έκανα λάθος.

ΑΛΕΞ:

Τι είναι αυτά που λες; Τι να καταλάβω ακριβώς; Έχεις μια χαρά ζωή Ιόλη. Δε δουλεύεις, δεν τρέχεις κάθε μέρα μ' ένα μηχανάκι μόνο και μόνο για να κερδίσεις ελάχιστα χρήματα που, τελικά, δεν αρκούν για τίποτε. Μπορείς να πας σχολείο ξεκούραστη, να κάνεις τους φίλους σου. Όλη μέρα κάθεσαι σπίτι κι ακούς τη μουσική σου. Δεν ξέρεις τι θα έδινα για να ήμουν στη θέση σου. Και μετά μου λες ότι εγώ δε σε καταλαβαίνω.

ΙΟΛΗ:

Άλεξ...

Η Ιόλη ηρεμεί τον εαυτό της για λίγα δευτερόλεπτα.

ΙΟΛΗ:

Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω! Η ζωή σου δεν είναι εύκολη. Ξέρω ότι βρίσκεσαι σε μία δύσκολη θέση, με το σχολείο, το σπίτι και τις δουλειές σου να τρέχουν όλα μαζί και δεν ήταν σωστό εκ μέρους μου να σε κοροϊδέσω για όλα αυτά. Συγγνώμη. Αλλά πρέπει να καταλάβεις κι εσύ την δική μου θέση. Όσο κι αν πιστεύεις ότι περνάω όμορφα, κάθε λεπτό νιώθω ανασφαλής και ντροπιασμένη. Από τη μία έχω τη μαμά, ένα άτομο που υποτίθεται ότι μπορώ να της πω τα πάντα. Αλλά ξέρω πως, ό,τι κι αν πω, δεν θα ακουστεί ποτέ. Από την άλλη έχω τους συμμαθητές μου. Ένα φρικιό είμαι γι' αυτούς. Κι ο μπαμπάς έχει να έρθει σπίτι τόσο καιρό. Δεν μπορώ να του μιλήσω εύκολα... Νιώθω σαν τέρας, σαν ένα άθλιο πλάσμα που προκαλεί μόνο προβλήματα!

Ο Άλεξ μένει ακίνητος, σοκαρισμένος μ' αυτά που άκουσε απ' την Ιόλη. Μετά από λίγο σηκώνεται, κάθεται δίπλα της και την αγκαλιάζει σφιχτά.

ΑΛΕΞ:

Συγγνώμη, συγγνώμη για τον τρόπο που σου μίλησα, δεν έπρεπε... δεν ήξερα ότι... εγώ...

ΙΟΛΗ:

Σε αγαπώ βρε αδερφούλη μου...

Η Ιόλη αγκαλιάζει κι εκείνη τον Άλεξ. Μένουν έτσι για λίγο.

Ξαφνικά, ακούγεται ένα πολύ δυνατό χτύπημα της πόρτας της εισόδου και βγαίνει στη σκηνή από τη δεξιά είσοδο, η Ζήνα, 40 χρόνων, μητέρα της Ιόλης και του Άλεξ. Φοράει μπουφάν, φόρεμα και τακούνια. Έχει ανακατεμένο μαλλί και έντονο μακιγιάζ. Είναι ζαλισμένη και μεθυσμένη. Η Ιόλη και ο Άλεξ κάθονται ίσια και τα φώτα χαμηλώνουν.

ZHNA:

Πω... το στομάχι μου...!

Η Ζήνα βγάζει το μπουφάν της και το πετάει στο πάτωμα, πιάνει το στομάχι της και κοιτάει το τραπέζι με τα πιάτα. Η Ιόλη και ο Άλεξ ανοίγουν ταυτόχρονα τα κινητά τους. Η Ζήνα αρπάζει το πιάτο της Ιόλης.

ΑΛΕΞ:

Τι κάνεις; Αυτό είναι της Ιόλης!

Η Ζήνα τρώει ένα κομμάτι από την ομελέτα απότομα. Κάνει έναν μορφασμό αηδίας.

ZHNA:

Τι αηδία είναι αυτό; Να με δηλητηριάσετε θέλετε; Κωλόπαιδα...

ΙΟΛΗ:

Μα μια χαρά είναι.

Η Ζήνα κοιτάει γύρω το σπίτι, κάνοντας τον ίδιο μορφασμό αηδίας.

ZHNA:

Πώς έχετε κάνει έτσι το σπίτι, ε; Άχρηστοι! Τίποτε δε μπορείτε να κάνετε μόνοι σας. Όλα εγώ πρέπει να τα κάνω. Κι εσύ Αλέξη, θα σηκωθείς να κάνεις κάτι; Ή θα κάθεται στο κινητό σου συνέχεια; Σε βαρέθηκα πια!

ΑΛΕΞ:

Αρκετά! Δεν αντέχω να μου μιλάς έτσι! Ό,τι κι αν κάνω, πάντα βρίσκεις τη λεπτομέρεια για να με χαμηλώσεις! Κάθε μέρα ξυπνάω από το χάραμα για να πάω δουλειά, να βγάλω ψίχουλα, για να βοηθήσω κάπως την οικογένεια. Έχω μαζέψει τόσες απουσίες στο σχολείο! Αν λείπω άλλη μία μέρα, έμεινα. Πώς μπορείς να είσαι τόσο ψυχρή στα ίδια σου τα παιδιά; Πώς μπορείς να βγάζεις όλα τα προβλήματα που είχες με τον μπαμπά σε εμάς; Δεν μας σκέφτεσαι καθόλου, ε; Το μόνο που ξέρεις να κάνεις είναι να γκρινιάζεις και να φωνάζεις, μα! Δεν σε αντέχω άλλο!

Ο Άλεξ σηκώνεται απότομα και περπατάει βιαστικά προς την πόρτα.

ZHNA:

Τι μου είπες ρε κωλόπαιδο; Πώς μιλάς έτσι στην ίδια σου τη μάνα; Σαν τον πατέρα σου είσαι τελικά!

Ο Άλεξ βγαίνει από την σκηνή.

ΙΟΛΗ:

Άλεξ, Άλεξ! Περίμενε!

Η Ιόλη τρέχει κι αυτή προς την έξοδο και βγαίνει από την σκηνή. Η Ζήνα πιάνει το κεφάλι της σαν να νιώθει έντονο πόνο. Πηγαίνει στον καναπέ και κάθεται.

ZHNA!

Αχ... το κεφάλι μου... ! Αυτά τα μπάσταρδα μου έριξαν την διάθεση. Μόνο τον εαυτό τους κοιτάνε. Δε τους νοιάζει το τι περνάει η μάνα τους. Αχάριστα!

Η Ζήνα κάθεται για λίγο με το κεφάλι της στα χέρια της. Μετά σηκώνεται και περπατάει προς την κουζίνα. Κάθεται σε μια καρέκλα και πέφτει επάνω στα χέρια της και κοιμάται επάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

Σβήνουν τα φώτα.

Σε λίγο ανάβουν τα φώτα στη σκηνή. Η Ζήνα βρίσκεται στην ίδια θέση: κοιμάται καθιστή, με το κεφάλι της πεσμένο επάνω στο τραπέζι της κουζίνας. Το κινητό της χτυπάει, εκείνη ξυπνάει, κάνει έναν μορφασμό κούρασης, το πιάνει και το βάζει στο αυτί της.

ZHNA:

Ποιος είναι;

Η Ζήνα μετά από λίγα δεύτερα παγώνει και παίρνει έκφραση πανικού.

ZHNA:

...τι; Νομίζω ότι έχετε πάρει το λάθος τηλέφωνο. Αποκλείεται να... Ιόλη; Ιόλη τι έγινε; Τι είναι αυτές οι φωνές; Ο Άλεξ; Τι έπαθε; Πες μου βρε κορίτσι μου! Τι έγινε;

Το κινητό της Ζήνας γλιστράει από τα χέρια της και πέφτει στο πάτωμα, εκείνη καταρρέει.

ZHNA:

Το παιδί μου... το παιδί μου! Θεέ μου, τι έκανα! Μα εγώ... εγώ φταίω, ναι, εγώ φταίω για όλα! Εάν δεν του μιλούσα έτσι, δεν θα γινόταν... Πώς μπόρεσα να του μιλήσω με αυτόν τον τρόπο; Εάν δεν τον ενοχλούσα, θα ήταν ήρεμος, θα πρόσεχε, δεν θα έτρεχε έτσι... Το νοσοκομείο! Πού είναι το νοσοκομείο; Μα γιατί δεν ρώτησα η ηλίθια; Πού είναι το κινητό μου; Θεέ μου, συγχώρησέ με! Δεν το πιστεύω αυτό που έγινε!... Ηλίθια!

Η Ζήνα αρπάζει τη τσάντα της και τρέχει προς την έξοδο, αλλά σταματάει, όταν ακούγεται το κουδούνι. Παγώνει για 5 ''. Αφήνει την τσάντα της στο πάτωμα, κάνει δυο βήματα πίσω. Χτυπάει πάλι το κουδούνι. Προχωράει μπροστά κι ανοίγει την πόρτα.

ΙΟΛΗ:

Μαμά... συγγνώμη!

ΤΕΛΟΣ